

— * * * สุขสงบ และร่มเย็น * * * * *

นำเสนอเมื่อ : 20 ก.ค. 2552

สุขสงบ และร่มเย็น

ช่วงเวลาห้วงหนึ่งแห่งชีวิต ได้นำสังขารและจิตมาสัมผัสกับความสุขที่เป็น
“ความสุขแท้”

ประโยคหนึ่งที่ตั้งก้องกังวานอยู่ในจิตใจเสมอ

“นำตัวกับใจมา”

เป็นคำพูดของพ่อแม่ครูอาจารย์
เป็นประโยคที่ฝังจิตฝังใจเมื่อครั้งที่ได้มีโอกาสย่างก้าวเข้ามาสัมผัสดินแห่งธรรมที่สุขสงบ
และร่มเย็นยิ่งแห่งนี้

ความสุขที่ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนในชีวิต

ความสุขที่ไม่ต้องแลกได้สิ่งที่สังคมเรียกว่า “เงิน”

ความสุขที่ไม่ต้องหาสิ่งตอบแทนมาซึ่งวัตถุธาตุใด ๆ

ความสุขที่เพียงแค่อำนาจใจน้อมเข้าสู่สัมผัสและกัมกราบกราบพระรัตนตรัย

อันมีพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์

ความสุขแท้แห่งชีวิต ที่อุดมไปด้วยความสงบ

เป็นความสุขที่ไม่ถูกทับถมหรือมีเวทนาใด ๆ ซ้อนทับ

ข้อวัตรปฏิบัติที่ฝึกฝน “ตนและใจ” เป็นเครื่องขุดกิเลสต่าง ๆ ที่ตกตะกอนอยู่ในจิต ที่ฝังลึกอยู่ในใจ ความขี้เกียจขี้ครานทางกาย

“ล้างตัวและล้างใจ” ขจัดสันดานซึ่งเป็นพฤติกรรมฝังลึก (Tacit Behavior) ที่ถูกหล่อหลอมด้วยสังคมนิยมทุน นิยมเงิน นิยมกาม นิยมกิน นิยมเกียรติ

กวาดพื้น เพื่อกวาดใจ

ถูพื้น เพื่อถูใจ

ล้างห้องน้ำ เพื่อล้างใจ

ทำและปฏิบัติสิ่งใด ๆ เพื่อล้างสันดานแห่งกิเลสให้ล้างพ้นจากตัวและใจ

ความสุขที่อยู่บนฐานแห่ง “ศีล” นำมาซึ่งความร่มเย็นภายในใจฉันใด

ความสุขที่เกิดขึ้นในทุกขณะที่มีลมหายใจขณะนี้
จึงเป็นความสุขแท้ที่อิมเมมใจอย่างหาที่สุดและไม่มีประมาณได้ฉันนั้น

วัด ที่เป็นวัดโดยแท้

วัดที่ใจ

วัดกันที่ใจ

วัดกันตลอดเวลาทุกขณะจิต

วัดที่อุดมไปด้วยกัลยาณมิตร

วัดแห่งนี้จึงเป็นวัดที่แท้แห่งโลกธรรม

“สุขใดหาเทียบเทียมทันความสุขสงบรมเย็นแห่งสุขแท้ในโลกธรรมนั้นไม่มี”